

Insinööri Kullervo Lehtisen lähtiessä viimeiselle matkalle.

Salaperäisen hiljaista Lieksan asemalla . . . lokakuun viimeisen päivien illaksi harvinaisen tyyntä luonnossa. Maisemat uinuvat yön hämärää, vain himmeästi valaistulla asemalaiturilla verkkaista liikettä, junan lähtövalmistelua. Lyhyt viiheily, vastaviihellys, nytkähdys ja juna liukuu tuossa tuokiossa ohitsemme. Seisomme vakavina, liikkumattomina tujottaen vielä hetkisen yön hämärään häipyvää junaa. Pian sekini on kadonnut näkymättömiin ja vain kaukainen kumina kantaantuu korviin sysäyksittäin lyhyen ajan, häipyen kohta kokonaan. Hätkähdamme hieman turhaa tuijotustamme ja pyrimme äänettöminä pimeään syyliin kukin omalle tahollemme. . .

Näin haihtuvat hetket, näin vaihtuvat ihmiskohtalotkin nopeasti, . . . sen tunnemme taasen entistä elävämmiin. Mikä vielä äsken täyttä todellisuutta, se kohta kuin unta uskomatonta! . . . Emmehän tosiaankaan mitenkään tahtois käsitellä lähteneesi täältä viimeistä kertaa, ijäksi, elleivät samanlaiset näkemykset elämän ankara kokemuksina olisi niin usein ennenkin puhuneet peruuttamattomasti kohtalon kovaa kieltä. Siksi emme jääkään epävarmuuteen. Ja kuitenkin jää poveemme jokin salainen odotus . . . kai hoko se on vai jonkinlaista jälleennäkemisen toivoa, jota eivät edes kuolon kohluttaan kykene riistämään elävien rinnasta.

Ihminen ei todellakaan jaksu luopua aivan heti eletystään, hän vain vähitellen tottuu uuteen ja outoon, miten raskasta se olkoonkin. Näin käy jääneille . . . niin lienee laita lähtijäinkin.

Niin . . . uurastukseksi . . . ne todella olivat miehenmittaiset ja monensuuntaiset! Nyt ne ovat ijäksi päättyneet. Mitä poltteita lieneekin piillyt povessasi, yhden niistä, *Suomen suuren tulevaisuushaaveen*, tunnemme sydämesi sykkeenä, lempiajatukseksi, jonka puolesta olit valmis parhaasi panemaan, kaikkiesi antamaan. Intomielisyytesi kaikessa siinä oli mitä esimerkillisin! Avar-tuneelta katseeltasi tämä päämäärä ei peittyneet pilveen tukalim-pinakaan aikoina.

Siksi olitkin heimouskoisten herkkä ymmärtäjä. Sinä säikky-mätön sankarimieli nykyajan matalassa maailmassa. Karjalan heimo siunaa Sinua suurien syntyjen sijoille!

Lieksa, 26. 10. 30.

Arsi Pansu.

Karjalaisia liikemiehiä

V. Jefimoff.

Kaupp. V. Jefimoff.

Tänä vuonna on täyttänyt 70 vuotta yksi karjalaisista liikemiehistä, V a s i l i J e f i m o f f Perniöstä. Hän syntyi 19/3 1860 Vienan Karjalassa, Kiestin-jin Valasjoella. Jo seitsemäntoista vuotiaana nuorukaisena hän paikkakunnan tavan mukaan sai lähteä Norjan Vesisaareen kalastusmatkoille. Lähtö tapahtui aina maaliskuulla, kotiin palattiin taas syyskuulla.

Näillä kalamatkoilla hän kävi neljänä kesänä peräkkäin. Säästäväisenä nuorukaisena toi hän aina kesäiset ansionsa syksyisin kotiin ja niillä ostettiin kotitarpeita talven varalle.

Kahdenkymmenen ikäisenä oli hänenkin astuttava Venäjän sotaväkeen, jossa kalastustottumuksensa vuoksi joutui meriväkeen. Siinä oli sen aikuinen palvelusaika seitsemän vuotta.

Palveltuaan moitteettomasti laivastossa mainitun ajan alkoi hänen mielensä tehdä Suomeen, niinkuin monen muun muun Vienan miehen. Kaksikymmentäyhdeksän vuotiaana pääsi hän lähtemään Suomeen, tullen jo silloin Perniöön seuralaistensa kera. Kannettuaan laukkaa neljä vuotta ja saatuaan säästöä jonkun verran, perusti hän sekatavaliakaupan Perniön Lampolaan. Sen myötyään 1911 siirtyi hän Perniön Lupajalle, mistä osti komean asuinrakennus- ja liiketalon, missä sopii viettää eloniltpäiviä supistetun liikkeen johdossa. Talo ekä sen ympäristö todistaa utteraa työtä ja järjestelykykyä. Toivotamme rauhallista iltapäivää hyvinsuoritettun päivätyön jälkeen.

J. A.

— *Rajaseudun Kansankorkeakouluyhdistyksen ja Joensuun keskusvapaapiston vuosikertomus työvuodelta 1929—1930 on ilmestynyt maisteri Ol'a Teräsvuoren kirjoittamana.*

— *Tienviitta, Suomen Nuorisopiston vuosikirja 1929—1930 on ilmestynyt seitsemäntenä nidoksena, sisältäen selostuksia, kat-sauksia ja opistolaisten muistelmia.*

Gaselli.

*Erämiehelle, metsiä käyden
tuli saalista jälkehen saaliin.
Ne kiittivät nuolet maaliin
kuin oikusta onnen täyden.*

*Oli riemuinen tunne ja mielle
eränkävijän metsissä myötä.
Ei pelkoile pyytäjän työtä,
min sattu saalista tielle!*

*Mikä sitten herpasi kättä,
mikä voima raisuja raukoo? —
Verenkäynli nyt laltuu ja taukoo
ja jousi on jännittämättä. —*

*Meni gaselli, metsien hempi,
polun poikki nopsa ja norja.
Jää jälkehen metsien orja,
tulenleimuna rinnassa lempi.*

*Elä pyydä, mi pyhintä sulle,
elä hapuile haavetta arkaa.
Ei palaa, mi pakoo ja karkaa —
soi äänet ne armoitelulle.*

*Lumosilmät nyt muistossa siintää,
satu gasellin kangastavainen.
Muun katoo kalleus mainen,
kun metsihin muisto se kiintää.*

*Ne jo viinehen nuolet jäivät
suviriistalle rauhan sallein.
On saatu jo saalis kallein:
pyhän muiston palvontapäivät.*

Oskari Kuinonen